

Arrest

nr. 165 869 van 14 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen X en X op 14 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 3 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2014 dient de verzoekster, mede in naam van haar twee minderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 september 2014 beslist de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 15 oktober 2014 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

+Kinderen:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden voor S(...), J(...)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (88 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 02/09/2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Reden voor (...) Jo(...)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermeide ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché d.d. 26/08/2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. “

Op 3 september 2014 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster onder de vorm van een bijlage 13 werd ter kennis gebracht op 15 oktober 2014 en die als volgt is gemotiveerd:

“De mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied té verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van geldig visum. “

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op, dit in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing van 3 september 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten:

“Verzoekende partij toont niet aan dat zij over het vereiste belang beschikt, in zoverre het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel houdt een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in.

Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van een hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Volledigheidshalve wijst verzoekende partij nog op het arrest van de Raad van State nr. 225.825 van 16 december 2013, waaruit duidelijk blijkt dat het vernietigen van een weigeringsbeslissing op grond van artikel 9ter van de wet niet automatisch hoeft te leiden tot de vernietiging van een bijlage 13 of een bijlage 13quinquies.

Verzoekende partij toont niet aan over het vereiste belang te beschikken, in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen niet mag worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. X). In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Zodoende dient de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad merkt op dat de verweerder in de nota met opmerkingen ook zelf erkent dat de gemachtigde op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven indien dit bevel een schending van hogere rechtsnormen zou impliceren. Daarnaast zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Bovendien heeft de verzoekster er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval echter wel rekening gehouden moeten worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Zodoende dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, niet zonder meer kan worden aangenomen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De exceptie van de verwerende partij wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Wat de eerste bestreden beslissing betreft

In een eerste middel, exclusief gericht tegen de beslissing van 3 september 2014 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht “zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel betoogt de verzoekster tevens dat het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

De verzoekster citeert de motieven van de eerste bestreden beslissing en licht het middel verder als volgt toe:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Bovendien meent verzoekster dat DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur grondig heeft geschonden. Verzoekster kan zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wenst het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de medische situatie van de kinderen van verzoekster

Bij haar aanvraag voegde zij tot 18 verschillende medische attesten, waaruit blijkt dat haar zonen reeds 6 jaar lang behandeld en opgevolgd worden in het kader van een ontwikkelingsstoornis, ADHD, autisme en gedragsstoornissen.

Het mag duidelijk zijn dat dit ernstige aandoeningen betreft, die behandeld, opgevolgd en beoordeeld moeten worden door specialisten.

Volgens de Orde van Geneesheren is Dr. Pauwels Charlotte kandidaat specialist in de arbeidsgeneeskunde.

Alhoewel de arts-attaché een medische opleiding heeft gehad, is het duidelijk dat de kinderen van verzoekster een gespecialiseerde behandeling nodig hebben en dat dit ook beoordeeld dient te worden door een gespecialiseerde arts.

Dat verzoekster dan ook vraagt dat haar dossier op zijn minst beoordeeld dient te worden door een expert in gedragsstoornissen.

Alhoewel uit het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat men geen twijfel hecht aan de aandoeningen van de kinderen van verzoekster.

Dat dit zeer ernstige aandoeningen zijn, blijkt ondermeer uit het feit dat zij reeds jarenlang behandeld worden en verschillende soorten medicatie dienen te nemen.

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster in Nigeria niet de noodzakelijke zorgen en opvang zullen kunnen genieten, en dat dit hun gezondheid zwaar zou hypothekeren en hen in een levensbedreigende en mensonterende situatie zou brengen.

De aandoeningen van S(...) J(...) en S(...) Jo(...) zijn zo ernstig, dat verzoekers niet zullen genezen. Zij dienen echter wel intensief en adequaat behandeld te worden.

Bijgevolg kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de motivering van de arts-attaché die het volgende stelt:

“Het betreft een aangeboren irreversibel, niet progressief probleem waarvoor er geen enkele medische behandeling bestaat. Een medische behandeling is niet levensnoodzakelijk”

Dat verzoekster niet begrijpt hoe haar aanvraag onontvankelijk verklaard kan worden, alhoewel de arts-attaché de diagnose erkent!

Alhoewel uit de medische attesten die verzoekster voegt duidelijk blijkt dat haar kinderen reeds jaren intensief en gepast behandeld worden, stelt de arts-attaché, zonder de kinderen van verzoekster te hebben onderzocht, dat de aandoeningen aangeboren irreversibel en progressief zouden zijn, waardoor er geen enkele medische behandeling zou bestaan.

Hoe komt de arts-attaché tot deze conclusie? Uit de medische stukken die verzoekster voegt, blijkt immers zeer duidelijk dat haar kinderen behandeld dienen te worden en nood hebben aan een correcte omkadering en begeleiding!

Ook ditmaal tracht men de aanvraag om drogredenen onontvankelijk te kunnen verklaren en stelt men dat de aandoeningen van de kinderen van verzoekster geen directe bedreiging zouden inhouden voor hun leven of fysieke integriteit...

Het is onbegrijpelijk hoe DVZ tot deze conclusie komt! De arts-attaché stelt in haar adviezen dat de medische behandeling niet levensnoodzakelijk zou zijn.

Het is algemeen geweten dat ADHD, autisme en het genetisch defect ongeneeslijk zijn.

Dat er inderdaad geen therapie bestaat om de kinderen van verzoekster te 'genezen'. Maar dat dit niet wil zeggen dat zij niet behandeld dienen te worden!!

Het lijkt wel alsof verwerende partij ervan uitgaat dat de kinderen van verzoekster niet behandeld dienen te worden omdat hun aandoeningen ongeneeslijk zijn!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of de aandoeningen een reëel risico inhouden voor hun fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Het is dan ook flagrant onwaar van de arts-attaché om te stellen dat "een medische behandeling niet levensnoodzakelijk is"! Dat dit reeds tegengesproken wordt door de medische attesten die verzoekster voegde bij de aanvraag.

Het lijkt wel alsof de arts-attaché het dossier van verzoekster niet eens onderzocht heeft! Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden.

De aandoeningen van de kinderen van verzoekster zijn zeer ernstig en levensbedreigend indien de kinderen niet adequaat behandeld en begeleid worden!

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster de juiste begeleiding en ondersteuning nodig hebben om hun aandoeningen onder controle te houden en zoniet in een mensonterende situatie zouden terechtkomen. Dit werd niet eens onderzocht!

Begeleiding en ondersteuning die niet beschikbaar zijn in hun land van herkomst.

Met deze attesten waarin bevestigd wordt dat de aandoeningen van de kinderen van verzoekster zeer ernstig zijn en behandeld dienen te worden, stelt de arts-attaché van DVZ dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

[...]

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat de kinderen van verzoekster de nodige hulp en ondersteuning krijgen. Deze hulp en ondersteuning kunnen verzoekers niet krijgen in hun land van herkomst!

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché. Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer de kinderen van verzoekster wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché slechts verwijst naar de medische attesten en stelt dit te hebben gedaan al lijkt het alsof men deze attesten niet verder heeft nagelezen.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier, en verzoekers, grondig zou onderzocht hebben!

De arts- attaché stelt enkel dat de aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan de ziekte zoals voorzien in §1 . De term 'kennelijk' bevestigt reeds dat er geen grondig onderzoek uitgevoerd werd. Hoe kan een aandoening die omschreven wordt als "ernstig" geen reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

De kinderen van verzoekster lijden aan zeer ernstige aandoeningen! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

Uit de motivering van de arts-attaché blijkt dat de kinderen van verzoekster reeds een vergevorderde aandoening van hun ziekte moet hebben of halfdood moeten zijn, alvorens hun aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of hun aandoeningen een reëel risico inhouden voor hun fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. Xvan 29 november 2012 stelt het volgende:

" Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Hieruit blijkt dat DVZ tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien de arts-attaché het dossier, verzoekers, en de verschillende medische attesten, grondig zou onderzocht hebben!

Steeds opnieuw meent men deze procedure met de voeten te kunnen treden! Ook in deze beslissing van DVZ tracht men weeral spijkers op laag water te zoeken om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren.

De aanvraag van verzoekster voldeed (en voldoet nog steeds) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 9ter van de vreemdelingenwet! Bovendien voldoet ze eveneens aan de intentie van de wetgever, aangezien uit de medische attesten en de bijlages zeer duidelijk blijkt dat de aandoeningen ernstig zijn! Verzoekster acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij haar aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Bovendien kan verzoekster zich niet akkoord verklaren met de motivering van de arts-attaché: "Aangepaste school en verblijf in een instelling betreffen sociale omkadering en kunnen geenszins als een medische behandeling beschouwd worden."

Dat verzoekers niet begrijpen hoe de arts-attaché tot deze conclusie komt!

Hoe kan de arts-attaché zonder verzoekster onderzocht te hebben, stellen dat de hun verblijf in een instelling geen behandeling zou uitmaken?!

Dat de kinderen van verzoekster correct omkaderd en begeleid dienen te worden!

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is! Hoe kan de arts-attaché zomaar stellen dat dit niet als een medische behandeling kan beschouwd worden?!

Bovendien schendt verwerende partij flagrant het motiveringsbeginself! Waarom kan dit verblijf en de nood aan buitengewoon onderwijs niet als een medische behandeling beschouwd worden?!

Op basis waarvan is de arts-attaché tot deze conclusie gekomen?! De arts-attaché voegt evenmin de informatie waarop hij zich baseert om deze frappante stelling te maken.

De arts-attaché dient het medisch dossier van de kinderen van verzoekster grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren en de aanvraag van verzoekster niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men de medische gegevens in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om te kunnen bepalen dat de aandoeningen van de kinderen van verzoekster wel degelijk ernstig genoeg zijn, en zelfs levensbedreigend indien zij dienen terug te keren naar Nigeria.

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst!

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dienen de kinderen van verzoekster uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Bovendien blijkt de ernst duidelijk uit het schrijven van VAPH dd. 20.09.2012 (zie bijlage), waarin beslist wordt dat Jo(...) S(...) tot 31.08.2016 in een gespecialiseerde instelling kan verblijven.

Dat het PEC, in tegenstelling tot DVZ, wel een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek heeft verricht en tot de conclusie is gekomen dat het kind van verzoekster gedurende minstens 12 jaar opgevangen en begeleid dient te worden.

Het is onbegrijpelijk voor verzoekster waarom men geen rekening houdt met alle elementen die verzoekster aanhaalt in haar aanvraag.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot onontvankelijkheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest en de bijlages met de nodige zorg en aandacht had nagelezen. En het dossier met de nodige zorg onderzocht had.

Het mag duidelijk zijn dat DVZ erin gefaald is het dossier van verzoekers grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Dat verzoekers dus gegronde redenen hebben om te betwijfelen dat DVZ rekening heeft gehouden met ALLE beschikbare informatie en men een correcte en actuele medische situatie beoogt.

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché onmogelijk een correcte beoordeling kon maken.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van de kinderen van verzoekster echt te kunnen inschatten. Verzoekster hoopte dat de arts-attaché hen minstens zou onderzoeken om de medische toestand van de kinderen te kunnen inschatten.

Dat verwerende partij in het verleden anderen reeds de kans heeft gegeven bijkomende informatie te verschaffen.

Gelieve in bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoekster te bekomen.

Bovendien schendt DVZ zo het gelijkheidsbeginsel!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening houdt met door hen aangehaalde elementen.

Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen en kunnen vaststellen dat ze in een mensonterende en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte "kennelijk" niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1.

2. Aangaande de situatie in Nigeria

De kinderen van verzoekster hebben ernstige aandoeningen en kunnen niet terugkeren naar Nigeria. Een land dat zij bovendien niet kennen en waar zij nog nooit geweest zijn!

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van hun behandeling in Nigeria. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken alhoewel de behandelende geneesheer specifiek vermeldt dat een correcte opvolging en behandeling nodig is!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekster waarom DVZ de beschikbaarheid van deze opvolging in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift!

Dat er bovendien in Nigeria het geloof heerst dat kinderen met autisme behekst zijn. (zie mediaberichtgeving in bijlage)

Dat er een jarenlange traditie van voodoo en geloof in hekserij is in Nigeria en verzoekster en haar kinderen gediscrimineerd zullen worden en in een mensonterende en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen!

Omwille van dit sociale stigma is het ook hierdoor onmogelijk voor verzoekster om de juiste behandeling voor haar kinderen te krijgen. Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Het is dan ook flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om geen rekening te houden met de situatie in het land van herkomst!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een reden te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren.

Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. X van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. X van 14.06.2013 stelt immers het volgende: “Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Ook arrest nr. X van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

“Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.”

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. X stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. X van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is.

Meer nog, de vorige beslissing werd reeds vernietigd omdat verwerende partij weigerde de situatie in het land van herkomst grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Arrest nr. X van 19.08.2014 stelt immers het volgende:

"Er wordt bijgevolg in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet door verweerder niet onderzocht of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst omdat hij ten onrechte deze tweede mogelijkheid waarin artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet, gelijkschakelt aan de eerste mogelijkheid."

Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij deze beslissing van uw Raad zomaar naast zich neerlegt, en nogmaals weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die zij voegen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissingen schenden aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissingen van DVZ dan ook onterecht genomen werden en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissingen te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

4.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De verzoekster laat *in casu* na om uiteen zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 zou schenden.

Ook waar de verzoekster slechts voor het eerst *in fine* van het betoog ter ondersteuning van het eerste middel gewag maakt van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoekster verzuimt om concreet toe te lichten hoe dit specifieke beginsel - los van en onderscheiden van de reeds aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en artikel 9ter van de vreemdelingenwet - door de eerste bestreden beslissing zou zijn geschonden. Het betoog van de verzoekster kan niet dienstig worden betrokken op de aangehaalde schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat het eerste middel niet ontvankelijk is in zoverre de verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 en van het rechtszekerheidsbeginsel.

4.1.2. De bepalingen van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze formele motiveringsverplichting heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet.

Gelet op de inhoudelijke kritiek van de verzoekster, die in wezen voorhoudt dat haar aanvraag incorrect werd beoordeeld, dient het middel te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing kan de Raad zich niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.1.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt aldus twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of de ziekte houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in, bij een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister c.q. staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte

zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

De wettigheid van de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaart, beslissing die noodzakelijkerwijze volledig is gebaseerd op het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies waarin hij vaststelt dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, staat of valt dan ook met de wettigheid van dit advies.

4.1.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 2 september 201 resp. 26 augustus 2014 een schriftelijk advies heeft opgesteld betreffende het medisch dossier van de twee minderjarige zonen van de verzoekster. Het betreft aldus twee afzonderlijke adviezen, het eerste voor S. J. en het tweede voor S. Jo.. Deze adviezen werden, tezamen met de eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht en de gemachtigde neemt telkenmale de conclusie van deze adviezen in zijn beslissing over. De adviezen van 2 september 2014 resp. 26 augustus 2014, maken derhalve integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing.

Het advies ten aanzien van S. J. luidt als volgt:

“S(...) J(...)

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.07.2014.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 18/02/2014, 07/07/2014 en bijlagen d.d. 18/06/2008, 23/06/2008, 12/10/2009, 09/10/2009, 08/01/2010, 14/06/2010, 06/10/2010, 15/05/2012, 01/08/2012, 17/12/2010, 07/03/2011, xx/01/2013 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene een ontwikkelingsstoornis (mentale retardatie) heeft op basis van een congenitaal genetisch defect. Bovendien is er sprake van autisme en gedragsstoornissen. Het betreft hier een irreversibel en niet progressief probleem waarvoor geen enkele medische behandeling bestaat. Toedienen van medicatie is niet strikt noodzakelijk en bovendien is het nut ervan niet bewezen.

Er was een vermoeden van epileptische insulten, maar op E.E.G. is geen epileptische activiteit aanwezig. Deze diagnose werd aldus niet bevestigd.

Voor de problemen van betrokkene bestaat geen enkele medische behandeling. Aangepaste school en verblijf in een instelling behoren tot sociale maatregelen maar kunnen geenszins als een medische behandeling beschouwd worden.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel.”

Het advies ten aanzien van S. Jo. luidt als volgt:

“S(...) J(...)

Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.07.2014.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 27/03/2014 en bijlagen d.d. 23/06/2008, 14/05/2012 en januari 2013 beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit dit medisch dossier blijkt dat betrokkene autistisch en mentaal gehandicapt is op basis van een genetische stoornis en tekenen van ADHD vertoont.

Het betreft een aangeboren irreversibel, niet progressief probleem waarvoor er geen enkele medische behandeling bestaat. Een medische behandeling is niet levensnoodzakelijk. Aangepaste school en verblijf in een instelling betreffen sociale omkadering en kunnen geenszins als een medische behandeling beschouwd worden.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel.”

4.1.6. Aldus blijkt uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer dat deze de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken in rekening heeft genomen en dat zij de vaststellingen van de behandelende artsen bevestigt. Met name wordt uitdrukkelijk aangenomen dat verzoeksters kinderen autistisch en mentaal gehandicapt zijn ten gevolge van een genetisch deficit, met tekenen van ADHD. De verzoekster toont niet concreet aan en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer de aandoening van de kinderen foutief zou hebben ingeschat, noch dat bepaalde relevante medische aspecten over het hoofd werden gezien.

Uit het betoog ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat de verzoekster er zich in de eerste plaats aan stoort dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn conclusies komt zonder enig persoonlijk onderzoek van haar kinderen, terwijl de behandelende artsen de kinderen wel heeft kunnen onderzoeken, en terwijl zij geen expert in gedragsstoornissen is hoewel het volgens de verzoekster aangewezen is dat de aanvraag beoordeeld wordt door een gespecialiseerd arts.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35*): “*De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.*”).

Artikel 9ter § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, een bijkomend advies in te winnen van deskundigen of om de vreemdeling te onderzoeken. De keuze om een beroep te doen op een deskundige of de vreemdeling te onderzoeken, behoort evenwel tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies of onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*” (*Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35*). Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe. De verzoekster toont echter op geen enkele wijze aan dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de vele medische stukken die zij heeft voorgelegd en die een ruime periode van 2008 tot 2014 beslaan, alsnog niet voldoende zou zijn geïnformeerd om tot een gefundeerd advies te kunnen komen. In elk geval komt het de Raad voor dat de medische stukken die de verzoekster heeft voorgelegd betreffende haar beide kinderen zeer gedetailleerd en duidelijk zijn en dat zij ook een duidelijk beeld geven van de specifieke aandoening van deze kinderen en dit sedert hun geboorte tot op het moment van het voormeld advies.

De Raad stelt vast dat verzoekster verder louter poneert doch op geen enkele wijze concretiseert hoe een persoonlijk onderzoek of een advies van een deskundige tot een andere beoordeling van het voorgelegde medisch dossier had kunnen leiden. De verzoekster beperkt er zich toe verschillende malen te herhalen dat de ambtenaar-geneesheer tot een “*heel andere*” conclusie zou zijn gekomen indien hij het dossier en de kinderen grondig zou hebben onderzocht. Met een dergelijk louter algemeen betoog kan de verzoekster de concrete motieven in het medisch advies dan ook niet weerleggen, terwijl

de Raad optreedt als annulatierechter en hij dus niet geplaast is om de aanvraag en de medische stukken opnieuw te evalueren in het licht van de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en zich op dit punt in de plaats te stellen van de ter zake bevoegde ambtenaar-geneesheer.

Tevens dient er op te worden gewezen dat de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk moet geven om de door de verzoekster ingediende medische attesten te beoordelen en hij is evenmin verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Waar de verzoekster zich afvraagt of de ambtenaar-geneesheer voldoende vakkennis heeft om zich uit te spreken over de aandoening van haar kinderen, miskent zij de adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die is vastgelegd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

4.1.7. Waar de verzoekster te kennen geeft dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig heeft gehandeld en het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden doordat hij – in tegenstelling tot andere dossiers - geen bijkomende informatie opvroeg, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat de medische stukken die op het moment van het advies voor lagen niet zouden volstaan teneinde met kennis van zaken een advies te kunnen verstrekken met toepassing van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Nu geen noodzaak aan bijkomende informatie wordt aangetoond en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd op het zeer gedetailleerd, ge-updated en omvattend medische dossier dat door de verzoekster werd overgemaakt, kan geen onzorgvuldigheid in de feitenvinding worden vastgesteld. Gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomende inlichtingen dan ook niet te sanctioneren (cf. RvS 21 maart 2012, nr. 8251 (c)).

Ook een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld, de verzoekster beperkt zich op dit punt immers tot een loutere bewering dat in andere dossiers wel bijkomende stukken werden opgevraagd. Zij beweert dat een dergelijke infovraag als bijlage is bijgevoegd, maar een dergelijke bijlage bevindt zich niet in het rechtsplegingsdossier. Nu elke concrete informatie ter zake ontbreekt en nu de verzoekster op geen enkele wijze verduidelijkt hoe dezelfde situaties verschillend zouden zijn behandeld, kan zij zich niet dienstig beroepen op een schending van het gelijkheidsbeginsel.

4.1.8. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich tevens beperkt tot uiterst vage beweringen en blote affirmaties waar zij verscheidene malen herhaalt dat uit de voorgelegde medische stukken wel degelijk blijkt dat de aandoening van haar kinderen ernstig, ongeneeslijk en levensbedreigend is, dat het in tegenspraak is met de voorgelegde medische attesten dat de behandeling niet levensnoodzakelijk zou zijn en dat de kinderen in een levensbedreigende en/of vernederende of onmenselijke situatie zouden terecht komen wanneer zij terug moeten naar Nigeria alwaar het onmogelijk zou zijn om de juiste behandeling, zorgen en opvang te krijgen. Nogmaals wordt er op gewezen dat de Raad een annulatierechter en geen feitenrechter is. Verzoeksters kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de ambtenaar-geneesheer, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De loutere bewering van de verzoekster dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet verenigbaar is met hetgeen in de medische getuigschriften wordt geattesteerd, wordt op geen enkele wijze onderbouwd met enig relevant feitelijk gegeven. Loutere beweringen zoals deze volstaan dan ook niet om de concrete vaststellingen in de adviezen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Waar de verzoekster het oordeel van de ambtenaar-geneesheer enkel vormelijk tegensprekt en zij dus blijk geeft van een louter persoonlijke appreciatie van de voorgelegde medische gegevens, zonder dat zij dit standpunt verduidelijkt aan de hand van enig concreet medisch gegeven (het valt op dat de verzoekster nergens enige concrete passage aanhaalt uit de vele medische attesten die bij de aanvraag werden gevoegd), is haar kritiek dan ook niet dienstig.

4.1.8. De verzoekster toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer enig relevant gegeven over het hoofd zou hebben gezien of dat hij de voorgelegde stukken foutief apprecieerde waar hij vast stelt dat de aandoeningen van de kinderen actueel geen reëel risico inhouden voor hun leven of hun fysieke integriteit. Waar de verzoekster stelt niet te begrijpen hoe de ambtenaar-geneesheer kon oordelen dat een medische behandeling niet noodzakelijk is en dat een aangepaste school en verblijf in een instelling sociale omkadering betreft en niet als een medische behandeling kan worden beschouwd, merkt de

Raad op dat deze vaststellingen steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Met name wordt in het medisch getuigschrift van januari 2013 geattesteerd: *“We spreken hier niet van een achterstand in ontwikkeling van het kind, omdat er eigenlijk geen herstel mogelijk is.”*, *“Er is geen verbetering mogelijk van de toestand van het zenuwstelsel. Wel kunnen bepaalde handelingen verbeteren door een zekere ervaring hiermee op te doen”*, *“Wat zijn de mogelijke behandelingen? 1. Spraaktherapie 2. Auditieve integratietraining – Voor velen is dit echter te hoog gegrepen en is er eigenlijk geen behandeling, tenzij zuiver symptomatisch. Klassieke medicatie kan hier alleen maar symptomatisch werken. Dat wil zeggen: stop met de medicatie en de toestand wordt identiek als daarvoor”*. Uit het geheel van de voorgelegde stukken komt duidelijk naar voor dat verzoeksters kinderen een aangeboren, irreversibele aandoening hebben die kadert binnen een genetische afwijking en die een beeld geeft van kernautisme en ADHD. In het zeer recente standaard medisch getuigschrift van 27 maart 2014 wordt onder de rubrieken C, D en E geattesteerd: *“voorziene duur van de behandeling: Het betreft geen behandeling wel een opvang binnen een orthopedagogisch centrum”, “de opvang is gezinsondersteunend/vervangend” en “geen behandeling mogelijk, tenzij symptomatisch of gezinsondersteunend/vervangend. De opvang hier heeft als doel de maximale ontwikkelingsmogelijkheid te benutten.”* De ambtenaar-geneesheer heeft de voorgelegde stukken dan ook correct weer waar hij vaststelt dat het een aangeboren irreversibel probleem betreft waarvoor een medische behandeling niet noodzakelijk is.

Gelet op de motieven dat de medicamenteuze behandeling niet noodzakelijk is en dat de andere zorgen niet medisch van aard zijn maar louter sociale omkadering betreffen, en gelet op het duidelijke oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de in de medische stukken beschreven aandoeningen van verzoeksters kinderen geen actueel risico inhouden voor zowel hun leven als de fysieke integriteit, dient te worden vastgesteld dat *in casu* wel degelijk is gemotiveerd omtrent alle door artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde risico's.

Na lezing van het geheel van de vaststellingen in de adviezen van de ambtenaar-geneesheer, komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk over te oordelen dat het kennelijk niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Wanneer de ambtenaar-geneesheer, zoals te dezen, op een gefundeerde en redelijke wijze tot de vaststelling komt dat een behandeling niet medisch noodzakelijk is, dan dient hij niet na te gaan of deze *“behandeling”* al dan niet beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De behandelende artsen hebben overigens nergens gesteld dat de medicatie en/of opvang die verzoeksters kinderen krijgen noodzakelijk is en dat het niet aanwenden van deze zorgen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Nu de ambtenaar-geneesheer op goede gronden vast stelt dat de medicatie niet noodzakelijk is en dat de aangepaste school en verblijf in een instelling een sociale omkadering betreffen en deze geenszins als een medische behandeling kunnen worden beschouwd, is het geenszins onzorgvuldig of onredelijk om geen onderzoek te voeren naar de mogelijkheden tot het verkrijgen van adequate behandeling in het land van herkomst. Artikel 9ter, §1, vijfde van de vreemdelingenwet legt een dergelijk onderzoek geenszins op algemene wijze op. De verzoekster toont *in casu* niet aan dat de geboden motivering niet deugdelijk zou zijn of zou berusten op een ontoereikend onderzoek van haar aanvraag.

Zoals voormeld, zijn de beide adviezen van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat er kennelijk geen aandoening voorligt in de zin van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet is, constitutief voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Deze adviezen volstaan dan ook om de bestreden beslissing te schragen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.1.9. In verband met het schrijven van VAPH van 20 september 2012 en de mediaberichtgeving omtrent autisme bij kinderen in Nigeria, dient tot slot te worden opgemerkt dat de verzoekster deze stukken blijkens het administratief dossier niet op een nuttig tijdstip aan de diensten van de verweerder heeft overgemaakt. De verzoekster legt deze stukken voor het eerst voor samen met het onderhavige verzoekschrift. Zij kan de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer dan ook niet verwijten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden, te meer daar de bewijslast in het kader van de aanvraag

om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de eerste plaats bij de aanvrager en dus bij de verzoekster zelf ligt. Het kwam de verzoekster dan ook toe om alle elementen die zij in het kader van haar aanvraag nuttig achtte, over te maken aan de diensten van de verweerder teneinde hem volledig te informeren. Indien de verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, komt het haar toe aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer de voorliggende gegevens incorrect heeft geïnterpreteerd of dat hij op basis van die gegevens niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie kon komen. De verzoekster slaagt hierin evenwel niet.

Bij de beoordeling van beroepen tot nietigverklaring op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, zoals te dezen het geval is, voert de Raad bovendien een loutere wettigheidscontrole van de bij hem aangevochten beslissing uit. Bij deze wettigheidstoets mag de Raad enkel rekening houden met de gegevens waarover de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer beschikte op het ogenblik dat hij zijn beslissing / advies trof. De wettigheid van de bestreden beslissing van 3 september 2014 en de deugdelijkheid van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer in zijn adviezen van 26 augustus en 2 september 2014 waarop de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noodzakelijkerwijze steunt, kan dan ook niet in het gedrang worden gebracht door de thans voor het eerst bijgebrachte gegevens. Noch de verweerder noch de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer hadden hiervan kennis. Bijgevolg mag de Raad dit medisch stuk niet in zijn beoordeling betrekken bij de uitoefening van zijn wettigheidscontrole op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 25 november 2015, nr. 223.023). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij de bestreden beslissing zou vernietigen op grond van gegevens die niet aan de verweerder ter kennis werden gebracht.

4.1.10. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een tweede middel, exclusief gericht tegen de tweede bestreden beslissing, betoogt de verzoekster als volgt:

“DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest X van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten X en X van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. X van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), de tweede bestreden

beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

In de mate dat uit de feitelijke kritiek van de verzoekster al een schending van de motiveringsplicht zou kunnen worden afgeleid, merkt de Raad op dat uit de bespreking onder punt 4.1. blijkt dat de verzoekster geen gegrond middel heeft aangevoerd tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zowel een motivering in rechte bevat, met name artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet als een motivering in feite, met name dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is zij niet in het bezit van een geldig visum. Gelet op het feit dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in dergelijk geval voorschrijft dat een bevel “moet” worden afgeleverd en gelet op het feit dat de verzoekster geen schending aanvoert van enige hogere verdragsrechtelijke norm en zij evenmin de juridische of feitelijke grondslag van de tweede bestreden beslissing betwist, volstaan deze vaststellingen om het bestreden bevel te schragen.

De verzoekster kan niet gevolgd worden in de aangevoerde schending van de motiveringsplicht omdat niet zou zijn verwezen naar de afgewezen regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (de eerste bestreden beslissing). Artikel 7 van de vreemdelingenwet schrijft zulks immers geenszins voor. Overigens blijkt dat de eerste en tweede bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoekster werden ter kennis gebracht, zodat zij onmiskenbaar weet had van het feit dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Voor het overige heeft de verzoekster geen belang bij de aangevoerde grief, daar *in casu* het beroep tegen de eerste bestreden beslissing verworpen wordt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE